

ingen, der havde anmodet hende derom; men hun lod, som om hun betragtede sig som hørende til Husets nagelfaste Inventar, og Emanuel var godmodig nok til at gaa ind paa denne Betragtningssmaaade. „Maren“ var derimod fulgt med Provsten sammen med Hestene og Kaleschevognen, og nogen ny Karl var der ingen Anledning til at anskaffe sig. Til Emanuels Sorg var Præstegaardsjorden nemlig bortforpagtet til en af Vejlbybønderne, og før om et Par Aar vilde Forpagtningskontrakten ikke udløbe.

Han tilbragte derfor nu som før den Tid, hans Præstegærning levnede ham, i Skibberup hos Svigerforældrene, hvor han daglig deltog i al Slags Arbejde. Han pløjede, lugede Roeplanterne og kørte Gødning ud paa Brakmarken. Om Aftenen sad han sammen med Hansine ude paa Havediget og saa' paa Solnedgangen og talte om Fremtiden, eller de fulgtes Haand i Haand ud over Markerne for at se paa Sæden og det græssende Kvæg. Nu, da hans Livsvej laa banet for ham, fik han mere Ro til at ofre sig for sin Kærlighed, og han hengav sig til den med stedse større Inderlighed.

Da Høsten kom med sit brogede Liv over de gulnende Agre, med Leernes Blinken og Strygespaanernes klingende Musik, kastede han sin Frakke og drog i Spidsen for Anders Jørgens Folk ud i